

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Co/177/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7913203056
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7913203056.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov JUDr. Sone Minxovej a JUDr. Adriany Murínovej v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko s.r.o. so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej W. S., W.. XX.X.XXXX, F. U. Š., R. XXX, A.a účasti vedľajšieho účastníka konania na strane žalovanej: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom v Prešove, Námestie legionárov 5, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom v Stropkove, Námestie SNP č. 7, o zaplatenie 495,97 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 20. marca 2013 č.k. 13C 32/2013-20 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalobca je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania v sume 49,21 eura, ktoré je povinný zaplatiť právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka JUDr. Ambrózovi Motykovi, advokátovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom

- 1) žalobu zamietol,
- 2) vyslovil, že odporkyni voči navrhovateľovi trovy konania nepriznáva,
- 3) navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 146,99 eura na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal voči pôvodne označenému žalovanému Y. S. zaplatenia peňažnej pohľadávky 495,97 eura s príslušenstvom z titulu nezaplatených poplatkov za telekomunikačné služby poskytnuté v zmysle zmluvy o pripojení č. XXXXXX zo dňa 10.5.2005, ktorú Y. S. uzavrel s jeho právnym predchodcom Slovak Telecom a.s. Bratislava (ďalej len „pôvodný veriteľ“). Ten mu označenú pohľadávku postúpil zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 4.7.2007. Na základe uznesenia súdu zo dňa 23. augusta 2012 č.k. 13C 116/2012- 80 pristúpila do konania na strane žalovaného i žalovaná W. S.. Uplatnený peňažný nárok voči žalovanej žalobca odvodzoval z Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu zo dňa 11.12.2010 (ďalej len „Dohoda“), na základe ktorej mala žalovaná pristúpiť k záväzku pôvodného dlžníka Y. S. a zaviazat' sa zaplatiť istinu vo výške

507,67 eura. Pretože voči pôvodnému žalovanému zoberal žalobca žalobu späť z dôvodu, že akceptoval námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom, ktorý vstúpil do konania oznámením doručeným súdu dňa 16.1.2012, uznesením zo dňa 18. januára 2013 č.k. 13C 116/2012-135 súd konanie voči Y. S. zastavil.

Pri rozhodovaní prvostupňový súd vychádzal zo zistenia, že Y. S. uzatvoril s pôvodným veriteľom zmluvu o pripojení, ktorou sa zaviazal platiť včas cenu telekomunikačných služieb poskytovaných mu na jej základe. Konštatujúc, že medzi právnym predchodcom žalobcu a pôvodným žalovaným Y. S. došlo k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy, ktorú je potrebné posudzovať nielen podľa zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách, ale aj podľa zákona o ochrane spotrebiteľa a ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, vec právne posúdil podľa § 533 a § 588 Občianskeho zákonníka a uzavrel, že označená Dohoda, obsahujúca kumulatívne dva právne úkony, a to uznanie dlhu dlžníkom v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka a prístupenie k záväzku podľa § 533 Občianskeho zákonníka, je neplatná pre jej neurčitosť a nezrozumiteľnosť, pretože neobsahuje ani špecifikáciu dlžníka (chýbajú v nej identifikačné údaje dlžníka Y. S. a jeho podpis) a ani špecifikáciu dlžníkom uznanej pohľadávky, výšku dohodnutej mesačnej splátky a jej splatnosť. Zároveň dospel k záveru, že Dohoda je neplatná i pre jej rozpor s dobrými mravmi v situácii, ak žalobca nútil žalovanú, využíjúc jej neznalosť a neschopnosť posúdiť význam a následky vyplývajúce z posudzovanej Dohody a tiež pre jej rozpor s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže podpísaním Dohody si žalovaná ako spotrebiteľka svoje postavenie zhoršila.

Výrok o trovách konania súd prvého stupňa odôvodnil použitím § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 151 ods. 1 O.s.p. a pretože v konaní úspešná žalovaná nežiadala priznať náhradu trov konania, priznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi vystupujúcom na jej strane vo výške, ktorú vyčíslil podľa vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších predpisov.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu, t.j. z odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 205 ods. 2 písm. c) a f) O.s.p.. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a vyhovieť jeho žalobe v celom rozsahu, eventuálne rozsudok zrušiť podľa ust. § 221 ods. 1, 3 O.s.p. a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

Citujúc znenie ust. § 110 ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka a tvrdiac, že dňa 11.12.2010 žalovaná podpísala Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, prostredníctvom ktorej pristúpila k záväzku Y. S. a zároveň tento záväzok voči žalobcovi uznala a v článku 3 bod 3.1. Dohody potvrdila i vedomosť o premlčaní dlhu s následkami s tým spojenými, mal za to, že došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu žalovanou. Uviedol, že žalovaná nebola k podpisu Dohody žiadnym spôsobom nútená, umožnením žalovanej splácať dlžnú sumu za pôvodne žalovaného Y. S. v mesačných splátkach naopak prejavil svoju snahu v záujme žalovaných predísť súdnemu konaniu. Doplnil, že výška mesačných splátok nie je v Dohode určená len z dôvodu, že žalovaná žiadala splnenie dlhu v neprimerane nízkych splátkach v porovnaní s výškou istiny, čím by sa doba splácania neúmerne predĺžila, no napriek tomu sa aspoň čiastočnému plneniu dlhu nebráni. Spôsob, akým súd hodnotil listinné dôkazy, označil za ničím neodôvodnenú ochranu žalovanej ako spotrebiteľa a porušenie zásady rovnosti účastníkov konania.

Odvolanie voči akcesorickému výroku o trovách konania žalobca odôvodnil nesprávnym právnym posúdením otázky účelnosti vynaložených trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v zmysle § 142 O.s.p.. Zastával totiž názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, keďže vedľajší účastník ako združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach spotrebiteľských veciach. Svojim paušálnym vstupom do konania, v ktorom pre jeho vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania s cieľom získať finančné prostriedky. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu sa stotožnil so závermi a argumentáciou súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku. Navrhol ho ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania predstavujúce trovy jeho právneho zastúpenia v sume 49,21 eura (za vyjadrenie k odvolaniu v sume 33,20 eura /vyčíslené podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov/, režijný paušál vo výške 7,81 eura /§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky/, zvýšených o 20% DPH v sume 8,20 eura).

Predovšetkým uviedol, že podpísanie Dohody zo dňa 11.12.2010 nemožno považovať za platné pristúpenie k záväzku, pretože neobsahuje náležitosti stanovené v ustanovení § 533 Občianskeho zákonníka, t.j. neobsahuje záväzok žalovanej, že zaplatí dlh za Y. S. jeho veriteľovi, ale iba strohé konštatovanie v jej bode 1.3, že ide o osobu prístupujúcu k záväzku podľa § 533 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb.. Konanie žalobcu, ktorým podsúva spotrebiteľom na podpis zdanlivo výhodné Dohody ako „splátkový kalendár“ označil ako nekalý zámer. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích senátov krajských súdov. Nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcu vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania. Uviedol, že súd pri rozhodovaní o trovách vedľajšieho účastníka postupoval v súlade s ustálenou súdnou praxou, legislatívou Európskej únie i judikatúrou Súdneho dvora EÚ.

Odvolací súd (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, voči ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 O.s.p.) preskúmal rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že vyhlásenie rozsudku bolo zverejnené minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27. marca 2014 o 9,40 hod. v pojednávacej sieni č. dverí 207 na 2. poschodí Krajského súdu v Košiciach (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.).

Žalobca v odvolaní označil odvolací dôvod, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci. Z obsahu jeho odvolania ale vyplýva, že namieta odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) t.j., že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. je totiž daný vtedy, ak účastník navrhol dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej, súd ho nevykonal a vznikol tým nedostatok v skutkových zisteniach, ktorý treba odstrániť.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až 135 O.s.p.

Pokiaľ obsah odvolacích námietok žalobcu smeroval k spochybeniu právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa tak vo výroku vo veci samej ako i vo výroku o trovách konania (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne

posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Odvolačný súd po preskúmaní vecnej správnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, vrátane jeho obsahového vymedzenia, dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa. Uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo, že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p. alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval.

Súd prvého stupňa riadne vykonal vo veci dokazovanie, náležite zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplynuli, a prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za tohto konania vyšli najavo. Vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p., t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci.

Odvolačný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny a je potrebné ho potvrdiť (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Podrobné a zákonom zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti právneho názoru súdu prvého stupňa a k jednotlivým odvolacím námietkam žalobcu je dôvodné doplniť (§ 219 ods. 2 O.s.p. in fine) nasledovné:

Niet žiadnych pochybností o tom, že Zmluva o pripojení č. 374465 zo dňa 10.5.2005, ktorú Y. S. uzavrel s právnym predchodcom žalobcu Slovak Telecom a.s. Bratislava je spotrebiteľskou zmluvou. Postúpením pohľadávky z tejto zmluvy plynúcej sa povaha posudzovanej právnej veci ako spotrebiteľskej nezmenila. Právny vzťah, ktorý existuje medzi žalobcom a žalovanou, je tak rovnako právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Podľa § 52 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Správny bol preto postup súdu prvého stupňa, ak tieto ustanovenia aplikoval aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzovali na spotrebiteľskú zmluvu, t.j. aj na právny úkon pristúpenia k záväzku i právny úkon uznania dlhu.

Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa totiž nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné (§ 52 ods. 2 veta druhá Občianskeho zákonníka). Ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne (§ 52a ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 533 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka kto bez súhlasu dlžníka dohodne písomne s veriteľom, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok, stáva sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja dlžníci sú zaviazaní spoločne a nerozdielne.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že predpokladom pristúpenia k záväzku podľa § 533 ods. 1 Občianskeho zákonníka je dohoda uzatvorená medzi veriteľom a osobou pristupujúcou k záväzku (žalovanou), ktorej obsahom je jej záväzok splniť za dlžníka jeho peňažný dlh veriteľovi, pričom nový dlžník (žalovaná) môže proti pohľadávke uplatniť rovnaké námietky ako pôvodný dlžník, teda i námietku premlčania, čiastočného splnenia dlhu a pod. Nový dlžník je veriteľovi zaviazaný spoločne a nerozdielne s pôvodným dlžníkom.

Písomná forma je pritom podmienkou platnosti tak dohody o pristúpení k záväzku, ako i platnosti uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 Občianskeho zákonníka) je k platnosti tohto jednostranného úkonu potrebné (okrem jeho písomnej formy) zároveň vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výšky. Uvedenie dôvodu dlhu znamená označenie, akého dlhu sa uznanie týka alebo v čom dlh (skutkovo) spočíva. Rovnako výška uznaného dlhu musí byť vyjadrená tak, aby bola objektívne určiteľná. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že právny úkon, ako to vyplýva z dikcie zákona (§ 34 Občianskeho zákonníka), je určovaný a) prejavom vôle, b) zameraním tohto prejavu vôle a c) vznikom, zmenou alebo zánikom (zrušením) práv a povinností alebo smeruje k vyvolaniu iných právnych následkov, ktoré právne predpisy s takým prejavom vôle spájajú. Ťažiskom pre posúdenie, či ide o právny úkon, je teda prejav vôle. Musí jestvovať jednota vôle a jej prejavu. Tieto dve zložky sa musia vyskytovať v konkrétnom prípade simultánne. Inak niet právneho úkonu. Preto len účastníkmi urobené zhodné prejavy vôle smerujúce k vzniku zmluvy, sú právnymi úkonmi zakladajúcimi v zmysle § 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka medzi účastníkmi občianskoprávny vzťah, z ktorého účastníkom vyplývajú určité vzájomné práva a povinnosti. V tomto smere je potrebné prisvedčiť argumentácii vedľajšieho účastníka, že posudzovaná Dohoda v jej časti 1.3 obsahuje len označenie žalovanej, ako „osoby pristupujúcej k záväzku podľa § 533 a nasl. zák. č. 40/1964 Zb.“

Za takejto situácie je potom správny záver súdu prvého stupňa, že v danej veci nedošlo zo strany žalovanej k platnému pristúpeniu záväzku podľa ust. § 533 Občianskeho zákonníka a k uznaniu dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa citované ustanovenia § 533 a § 558 správne interpretoval a správne sa zaoberal i možnou ochranou poskytovanou účastníkovi konania (v tomto prípade žalovanej) podľa právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv. V súlade so zásadou eurokonformného výkladu dospel k záveru, ktorý je zároveň súladný s účelom a cieľmi Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Zámer žalobcu dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky tým, že dal podpísať Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku dňa 11.12.2010 a zároveň pristúpenie žalovanej k záväzku pôvodného žalovaného, správne vyhodnotil aj ako úkon výkonu práv a povinností v rozpore s dobrými mravmi. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka totiž výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Preštudovaním spisu odvolací súd zistil, že žalobca mal v priebehu konania vytvorený relevantný priestor na preukázanie ním tvrdených skutočností, pričom tento vymedzený priestor ho nestaval v porovnaní so žalovanou do podstatne nevýhodnejšej pozície, čo by indikovalo porušenie princípu rovnosti v konaní. Odvolacia námietka žalobcu preto v tomto smere neobstojí.

Odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu i napadnutý súvisiaci výrok o trovách vedľajšieho účastníka a dospel k záveru, že je vecne správny.

Odvolacie námietky žalobcu sú nedôvodné, pokiaľ ich podstatou je tvrdenie, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupoval v rozpore so zákonom pri posudzovaní účelnosti trov konania vynaložených vedľajším účastníkom.

Len na zdôraznenie správnosti tejto časti preskúmaného rozhodnutia odvolací súd pripomína, že v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd priznáva náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal, platia o trovách konania dve základné zásady, t.j. že sa hradia len trovy potrebné na účelné uplatnenie alebo bránenie práva a že sa právo na náhradu trov konania riadi mierou procesného úspechu. Podľa ust. § 150 ods. 2 O.s.p. ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke môže ich súd nepriznať, alebo znížiť.

V právnej veci týkajúcej sa spotrebiteľského sporu (tak ako je tomu i v súdnej veci) má oprávnenie vystupovať ako vedľajší účastník aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľov, pričom nemusí preukazovať právny záujem na jeho výsledku, pretože možnosť, aby vystupovala ako vedľajší účastník na strane spotrebiteľa mu dáva špeciálna zákonná úprava uvedená v ustanovení § 93 ods. 2 O.s.p.. Keďže ust. § 93 ods. 4 O.s.p. výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, možno z toho vyvodiť záver, že vedľajší účastník má (rovnako ako hlavný účastník) právo na právnu pred súdmi, čo je základné ústavné právo (článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ktoré sa v rámci civilného súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom z radov advokátov. Vedľajšiemu účastníkovi vzniká aj právo na náhradu trov konania, kam podľa § 137 ods. 1 O.s.p. patrí i náhrada trov právneho zastúpenia, ktorá mu môže byť priznaná v prípade, ak právo na náhradu trov vznikne tomu účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval. Právo na priznanie primeranej a právnym predpisom stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces a tiež súvisí, pokiaľ ide o trovy právneho zastúpenia s právom na právnu pomoc v zmysle článku 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

S poukazom na vyššie uvedené je odvolací súd toho názoru, že sa nemožno stotožniť s argumentáciou žalobcu o nehospodárnosti právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka len preto, lebo vedľajší účastník je inštitúciou zriadenou na ochranu spotrebiteľa.

Je zároveň nepochybné, že v posudzovanej veci bola predmetom konania pohľadávka žalobcu vo výške 495,97 eura s príslušenstvom. Jedná sa teda v zmysle § 200 ea ods. 1 O.s.p. o tzv. drobný spor, keďže predmet konania nedosahuje výšku 1000 eur a nejde o vec uvedenú v § 200ea ods. 2 O.s.p., čím je splnená prvá z dvoch podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Pretože výška priznanej náhrady trov konania vedľajšieho účastníka v posudzovanej veci voči pohľadávke nie je neprimeraná, možno konštatovať, že odvolanie žalobcu nie je ani v tejto časti dôvodné.

Pretože nebolo zistené, že by rozsudok bol postihnutý vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.), z uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov, ktoré obsahuje rozsudok súdu prvého stupňa, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v celom rozsahu potvrdil.

V odvolacom konaní procesne úspešne žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Vedľajší účastník vystupujúci na strane žalovanej podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov odvolacieho konania a tieto aj vyčíslil, žalovaná takýto návrh nepodala (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Odvolací súd preto priznal vedľajšiemu účastníkovi ich náhradu vo výške 49,21 eura. Tie pozostávajú z trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, a to z odmeny advokáta za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 18.6.2013 podľa ust. § 14 ods. 1 písm. b) vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v

znení neskorších predpisov (ďalej len citovaná vyhláška). Základná sadzba tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby činí podľa § 10 ods. 1 citovanej vyhlášky 26,56 eura, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné v sume 7,81 eura (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky), po zvýšení o 20% daň z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 citovanej vyhlášky) činí spolu 41,24 eura. Priznané trovy odvolacieho konania v sume 41,24 eura je žalobca povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka R.. K. Š., advokáta v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.